

Cauza C-637/23 [Boghni]ⁱ**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

24 octombrie 2023

Instanța de trimitere:

Conseil du Contentieux des Étrangers (Belgia)

Data deciziei de trimitere:

16 octombrie 2023

Reclamant:

X

Pârât:

État belge, reprezentat de Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

1. Obiectul și datele litigiului:

- 1 Potrivit afirmațiilor sale, reclamantul a sosit în Belgia în urmă cu doi ani, unde declară că este găzduit de fratele său. Acesta declară că are cetățenia algeriană.
- 2 La 27 ianuarie 2023, el a fost privat de libertate în urma unui raport administrativ privind controlul unui străin.
- 3 La 28 ianuarie 2023, acestuia i s-a notificat un ordin de părăsire a teritoriului cu returnare la frontieră și reținere în vederea îndepărtării, precum și o interdicție de intrare pentru o perioadă de doi ani.
- 4 Lipsa unui termen pentru plecarea voluntară este, în esență, motivată după cum urmează:

ⁱ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

- „1. Persoana interesată nu a introdus o cerere de ședere sau de protecție internațională ulterior intrării sale ilegale sau pe durata șederii sale ilegale ori în termenul prevăzut de prezenta lege.
2. Persoana interesată susține că locuiește în Belgia de doi ani. Din dosarul administrativ nu rezultă că aceasta a încercat să își legalizeze șederea în maniera prevăzută de lege.
3. Persoana interesată nu cooperează sau nu a cooperat în relațiile sale cu autoritățile.
4. Persoana interesată nu s-a prezentat la autoritatea locală în termenul [legal] și nu face dovada că este cazată la hotel.”
5. Eliberarea reclamantului este dispusă prin hotărârea din 6 februarie 2023, confirmată în apel prin hotărârea din 21 februarie 2023.
6. Prin cererea depusă la 6 februarie 2023, reclamantul a sesizat Conseil du contentieux des étrangers (Consiliul Contenciosului privind Străinii) cu acțiuni îndreptate împotriva ordinului de părăsire a teritoriului cu returnare la frontieră (primul și al doilea act atacat) și împotriva interdicției de intrare (al treilea act atacat), emis la 28 ianuarie 2023.

2. Dispozițiile dreptului Uniunii în cauză:

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

- 7 Articolul 47 prevede:

„Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil

Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.

[...]”

Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală

8 Articolul 3 prevede:

„Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[...]

4. «decizie de returnare» înseamnă decizia sau orice alt act de natură administrativă sau judiciară prin care șederea unui resortisant al unei țări terțe este stabilită sau declarată ca fiind ilegală și prin care se impune sau se stabilește obligația de returnare;

[...]”

9 Articolul 7 prevede:

„Plecarea voluntară

„(1) Decizia de returnare prevede un termen adecvat între șapte și treizeci de zile, pentru plecarea voluntară, fără a aduce atingere excepțiilor menționate la alineatele (2) și (4). Statele membre pot să prevadă în legislația națională că un astfel de termen este acordat numai pe baza unei cereri din partea resortisantului unei țări terțe. În acest caz, statele membre informează resortisanții în cauză ai țărilor terțe asupra posibilității prezentării unei astfel de cereri.

Perioada de timp prevăzută mai sus nu exclude posibilitatea ca resortisanții țărilor terțe respectivi să plece mai devreme.

[...]

(4) În cazul existenței unui risc de sustragere, sau în cazul în care o cerere de permis de ședere a fost respinsă ca neîntemeiată în mod evident sau frauduloasă sau în cazul în care persoana în cauză prezintă un risc pentru ordinea publică, siguranța publică sau securitatea națională, statele membre pot să nu acorde un termen pentru plecarea voluntară sau pot să acorde o perioadă mai scurtă de șapte zile.”

10 Articolul 8 prevede:

„Îndepărtarea

(1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a executa decizia de returnare dacă nu a fost acordat un termen pentru plecarea voluntară în

conformitate cu articolul 7 alineatul (4), sau dacă obligația de returnare nu a fost îndeplinită în timpul perioadei pentru plecarea voluntară acordată în conformitate cu articolul 7.

(2) În cazul în care statul membru acordă un termen pentru plecarea voluntară în conformitate cu articolul 7, decizia de returnare poate fi executată doar după expirarea termenului, cu excepția cazului în care în perioada respectivă apare un risc, astfel cum este definit la articolul 7 alineatul (4).”

11 Articolul 11 prevede:

„Interdicția de intrare

„(1) Decizia de returnare este însoțită de interdicția de intrare:

(a) dacă nu a fost acordat un termen pentru plecarea voluntară sau,

(b) dacă obligația de returnare nu a fost îndeplinită.

În celelalte cazuri, decizia de returnare poate fi însoțită de o interdicție de intrare.

[...]”

12 Articolele 12 și 13 au următorul cuprins:

„Articolul 12

Forma

(1) Deciziile de returnare și, în cazul în care sunt emise, deciziile privind interdicția de intrare și deciziile de îndepărtare se emit în formă scrisă și conțin motivele de fapt și de drept, precum și informații privind căile de atac posibile.

[...]

Articolul 13

Căi de atac

(1) Resortisantului în cauză al unei țări terțe i se acordă posibilitatea unei căi de atac efective împotriva deciziilor referitoare la returnare, astfel cum se menționează la articolul 12 alineatul (1), în fața unei autorități judiciare sau administrative competente sau în fața unui organ competent alcătuit din membri imparțiali și care beneficiază de garanții de independență.

(2) Autoritatea sau organul menționate la alineatul (1) dețin competențe în ceea ce privește revizuirea deciziilor referitoare la returnare, astfel cum se menționează la articolul 12 alineatul (1), inclusiv posibilitatea suspendării temporare a executării

acestora, cu excepția cazului în care suspendarea este deja aplicabilă în temeiul legislației naționale.

[...]"

3. Argumentele părților:

- 13 În această etapă a acțiunilor, dezbaterile s-au concentrat asupra naturii deciziei de a nu acorda un termen pentru a părăsi în mod voluntar teritoriul. Este vorba despre un act juridic unilateral cu caracter individual, care emană de la un organ administrativ și produce efecte juridice pentru administrat sau împiedică producerea unor astfel de efecte juridice, supus unei căi de atac administrative sau, dimpotrivă, despre o simplă măsură de punere în aplicare a ordinului de părăsire a teritoriului, care nu produce efecte juridice în sine, astfel încât aceasta nu constituie un act juridic supus unei căi de atac administrative?

A. *Reclamantul*

- 14 În esență, reclamantul susține că, în măsura în care produce efecte juridice, în special în ceea ce privește detenția și interdicția de intrare care, în speță, se întemeiază exclusiv pe termenul de 0 (zero) zile, decizia de a nu acorda un termen de părăsire a teritoriului nu este o simplă măsură de punere în aplicare și, prin urmare, trebuie să poată fi contestată.

B. *État belge (Statul belgian)*

- 15 État belge consideră că decizia de a nu acorda un termen pentru părăsirea teritoriului nu poate face obiectul unei căi de atac. Acesta face referire la Hotărârea nr. 254.377 din 1 septembrie 2022 a Conseil d'État (Consiliul de Stat), prin care acest termen este calificat drept o măsură de punere în aplicare a unui ordin de părăsire a teritoriului și ridică problema incidenței articolului 7 alineatul (1) din Directiva 2008/115 asupra analizei Conseil d'État, având în vedere că acest articol permite statelor membre să prevadă că nu există un termen de returnare voluntară. Potrivit acestuia, termenii articolului 7 alineatul (1) din Directiva 2008/115 și, în special, posibilitatea oferită statelor membre de a nu acorda un termen decât la cererea resortisantului în cauză sugerează că indicarea unui termen pentru executarea deciziei de returnare nu constituie un element esențial constitutiv al unei decizii de returnare.

4. Apprecierea Conseil du contentieux des étrangers (Consiliul Contenciosului privind Străinii):

- 16 Conseil du contentieux des étrangers își limitează examinarea în jurul a două întrebări: faptul de a nu acorda un termen pentru plecarea voluntară constituie o simplă măsură de punere în aplicare care nu este supusă căilor de atac, întrucât nu

modifică situația juridică a resortisantului țării terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriu? Acordarea sau nu a unui termen pentru plecarea voluntară reprezintă un element constitutiv al unei decizii de returnare?

Măsură de punere în aplicare care nu poate fi atacată sau act supus căilor de atac

- 17 Conseil du contentieux des étrangers amintește mai întâi că, în Hotărârea din 28 aprilie 2011, El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268), Curtea a precizat următoarele:

„35. Astfel, articolul 6 alineatul (1) din această directivă prevede mai întâi, în principal, obligația statelor membre de a emite o decizie de returnare împotriva oricărui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor.

36. În cadrul acestei etape inițiale a procedurii de returnare, trebuie să se acorde prioritate, în afara excepțiilor, executării voluntare a obligației rezultate din această decizie de returnare, întrucât articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2008/115 prevede că o astfel de decizie stabilește un termen adecvat, cuprins între șapte și treizeci de zile, pentru plecarea voluntară.

37. Din articolul 7 alineatele (3) și (4) din directiva menționată rezultă că numai în cazul unor circumstanțe speciale, precum existența unui risc de sustragere, statele membre pot, pe de o parte, să impună destinatarului unei decizii de returnare obligația de a se prezenta periodic autorităților, de a depune o garanție financiară corespunzătoare, de a prezenta documente sau obligația de a rămâne într- un anumit loc sau, pe de altă parte, să prevadă un termen pentru plecarea voluntară mai scurt de șapte zile sau chiar să nu acorde un astfel de termen.

[...]

41. Din considerațiile precedente rezultă că ordinea desfășurării etapelor procedurii de returnare stabilită de Directiva 2008/115 corespunde unei graduări a măsurilor care se impun în vederea executării deciziei de returnare între măsura care lasă maximum de libertate persoanei interesate, respectiv acordarea unui termen pentru plecarea voluntară a acesteia, și măsuri care o restrâng la maximum, respectiv luarea în custodie publică într- un centru specializat, în cursul tuturor acestor etape trebuind să se asigure respectarea principiului proporționalității.”

- 18 În Hotărârea din 5 iunie 2014, Mahdi (C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punctul 40), Curtea a precizat: „Potrivit considerentului (6) al aceleiași directive, statele membre ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a asigura că încetarea situației de ședere ilegală a resortisanților țărilor terțe se efectuează printr- o procedură transparentă și echitabilă. Tot potrivit acestui considerent și în conformitate cu principiile generale ale dreptului Uniunii, deciziile luate în temeiul Directivei 2008/115 ar trebui adoptate de la caz la caz și pe bază de

criterii obiective, aceasta însemnând că ar trebui acordată atenție nu doar simplului fapt al șederii ilegale.”

- 19 În Hotărârea din 11 decembrie 2014, Boudjlida (C-249/13, EU:C:2014:2431, punctele 51 și 59), Curtea a considerat: „În sfârșit, din dreptul de a fi ascultat înainte de adoptarea unei decizii de returnare decurge obligația autorităților naționale competente de a permite persoanei interesate să își exprime punctul de vedere cu privire la modalitățile returnării sale, și anume termenul de plecare și caracterul voluntar sau obligatoriu al returnării. [...] Din cele de mai sus rezultă că dreptul de a fi ascultat înainte de adoptarea unei decizii de returnare trebuie să permită administrației naționale competente să instrumenteze dosarul în așa fel încât să ia o decizie în deplină cunoștință de cauză și să o motiveze în mod adecvat, astfel încât, dacă este cazul, persoana interesată să își poată exercita în mod valabil dreptul la o cale de atac.”
- 20 În ceea ce privește mai precis efectele juridice ale neacordării unui termen pentru plecarea voluntară, din articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2008/115 reiese că, dacă nu s-a acordat un termen pentru plecarea voluntară, statul membru ia măsurile necesare pentru a executa decizia de returnare. Din articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2008/115 rezultă că, în cazul în care statul membru acordă un termen pentru plecarea voluntară, decizia de returnare poate fi executată doar după expirarea acestui termen. Articolul 11 alineatul (1) litera (a) prevede în plus că, dacă nu a fost acordat un termen pentru plecarea voluntară, decizia de returnare este însoțită de o interdicție de intrare.
- 21 În Hotărârea din 28 aprilie 2011, El Dridi (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268), Curtea a arătat:
- „37. Din articolul 7 alineatele (3) și (4) din directiva menționată rezultă că numai în cazul unor circumstanțe speciale, precum existența unui risc de sustragere, statele membre pot, pe de o parte, să impună destinatarului unei decizii de returnare obligația de a se prezenta periodic autorităților, de a depune o garanție financiară corespunzătoare, de a prezenta documente sau obligația de a rămâne într-un anumit loc sau, pe de altă parte, să prevadă un termen pentru plecarea voluntară mai scurt de șapte zile sau chiar să nu acorde un astfel de termen.
38. În această din urmă ipoteză, dar și într-o situație în care obligația de returnare nu a fost respectată în termenul acordat pentru plecarea voluntară, rezultă din articolul 8 alineatele (1) și (4) din Directiva 2008/115 că, în scopul de a asigura eficacitatea procedurilor de returnare, aceste dispoziții impun statului membru care a emis o decizie de returnare împotriva oricărui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală obligația de a proceda la îndepărtare, luând toate măsurile necesare, inclusiv, dacă este cazul, măsuri coercitive, în mod proporțional și cu respectarea, în special, a drepturilor fundamentale.”
- 22 În Hotărârea din 8 mai 2018, K.A. și alții (Reîntregire familială în Belgia) (C-82/16, EU:C:2018:308, punctul 86), Curtea subliniază că:

„în temeiul articolului 11 alineatul (1) din Directiva 2008/115, statele membre sunt obligate să adopte o decizie privind o interdicție de intrare pe teritoriu atunci când resortisantul unei țări terțe care a făcut obiectul unei decizii de returnare nu și-a respectat obligația de returnare sau atunci când nu i-a fost acordat un termen pentru plecarea voluntară [...]”

- 23 În Hotărârea din 16 ianuarie 2018, E (C-240/17, EU:C:2018:8, punctul 48), Curtea arată:

„[...] chiar din modul de redactare a articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2008/115 reiese că aceste autorități erau obligate să adopte o astfel de decizie de returnare și, în temeiul articolului 11 din această directivă, să o însoțească de o interdicție de intrare, în măsura în care ordinea publică și securitatea națională impun acest lucru, aspect a cărui verificare în raport cu jurisprudența relevantă a Curții revine însă instanței naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iunie 2015, Zh. și O., C- 554/13, EU:C:2015:377, punctele 50-52, precum și punctul 54).”

- 24 În Hotărârea din 3 iunie 2021, Westerwaldkreis (C-546/19, EU:C:2021:432, punctul 51), Curtea confirmă că, „[p]otrivit articolului 11 alineatul (1) din Directiva 2008/115, deciziile de returnare sunt însoțite de o interdicție de intrare dacă nu a fost acordat un termen pentru plecarea voluntară sau dacă obligația de returnare nu a fost îndeplinită. În celelalte cazuri, decizia de returnare poate fi însoțită de o interdicție de intrare”.

- 25 S-ar putea deduce din aceasta că neacordarea unui termen pentru plecarea voluntară (0 zile), precum în speță, deși nu afectează constatarea caracterului ilegal al șederii pe teritoriu, conduce nu numai la aplicarea imediată a executării materiale forțate [articolul 8 alineatul (2) din directivă], ci și la obligația ca decizia de returnare să fie însoțită de o interdicție de intrare [articolul 11 alineatul (1) litera (a) din directivă]. Din moment ce neacordarea unui termen pentru plecarea voluntară este inclusă și motivată în decizia de returnare, pare necesar să se prevadă o cale de atac eficientă împotriva acestui aspect al deciziei de returnare. Astfel, Conseil d'État nu acceptă la rândul său ca, în cadrul unei acțiuni îndreptate numai împotriva interdicției de intrare, un motiv să poată fi invocat împotriva neacordării unui termen pentru plecarea voluntară, printre altele pentru că este vorba despre o altă decizie. Cele menționate ar putea conduce la situații în care însuși temeiul juridic al impunerii interdicției de intrare (fără acordarea unui termen pentru plecarea voluntară [zero zile]) nu ar putea fi atacat și în care numai durata ar mai putea fi contestată în cadrul unei acțiuni împotriva interdicției de intrare.

- 26 Întrucât interpretarea dreptului Uniunii ridică îndoieli, Conseil du contentieux des étrangers consideră că este necesară pronunțarea Curții cu privire la prima întrebare enunțată mai jos.

Termenul pentru plecarea voluntară este un element constitutiv al deciziei de returnare

- 27 În scopul de a aprecia interesul de a formula motivul îndreptat împotriva neacordării unui termen pentru plecarea voluntară, Conseil consideră de asemenea necesar să se cunoască interpretarea termenilor „prevede un termen adecvat” de la articolul 7 din Directiva 2008/115 și „și [...] o obligație de returnare” de la articolul 3 punctul 4 din Directiva 2008/115. Așadar, este necesar să se stabilească dacă acordarea sau neacordarea unui termen pentru plecarea voluntară constituie un element esențial sau constitutiv al unei decizii de returnare. Mai concret, în ipoteza în care Curtea ar răspunde la prima întrebare precizând că indicarea termenului într-o decizie de returnare constituie un act juridic atacabil și în cazul în care se constată o ilegalitate cu privire la acest termen din cauza unei încălcări a dispoziției de drept belgian de transpunere a articolului 7 alineatul (4) din Directiva privind returnarea, decizia de returnare devine în integralitate caducă, iar resortisantul străin nu mai trebuie să îi dea curs? Cu alte cuvinte, o decizie de returnare cuprinde, în mod necesar, pe lângă constatarea faptului că resortisantul unei țări terțe se află ilegal pe teritoriu, o decizie care constă în a acorda sau nu un termen pentru plecarea voluntară, iar aceste două aspecte ale deciziei de returnare sunt indivizibile?
- 28 Articolul 3 punctul 4 din Directiva 2008/115 definește decizia de returnare după cum urmează: „decizia sau orice alt act de natură administrativă sau judiciară prin care șederea unui resortisant al unei țări terțe este stabilită sau declarată ca fiind ilegală și prin care se impune sau se stabilește obligația de returnare.” Din termenul „și” s-ar putea deduce că obligația de returnare, care oferă o indicație privind termenul în care aceasta trebuie să intervină, constituie un element esențial sau constitutiv al unei decizii de returnare.
- 29 În Hotărârea din 14 mai 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU și C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punctul 115), Curtea arată că „[î]n consecință, rezultă din chiar modul de redactare a articolului 3 punctul 4 din Directiva 2008/115 că impunerea sau enunțarea unei obligații de returnare constituie unul dintre cele două elemente constitutive ale unei decizii de returnare”. Prin urmare, se pune problema dacă, prin analogie cu prezenta cauză, după ce instanța națională a constatat ilegalitatea dispoziției referitoare la termen și după ce administrația competentă este obligată să includă o nouă astfel de dispoziție, aceasta constituie modificarea unui aspect esențial al deciziei de returnare, astfel încât administrația trebuie să adopte o decizie de returnare complet nouă în sensul articolului 3 punctul 4 din directivă.
- 30 Pe de altă parte, pare să se poată deduce din termenii „prevede un termen adecvat” din articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2008/115 că o decizie de returnare conține în mod sistematic o indicație de termen, astfel încât nu se poate deroga de la acordarea unui termen, iar un termen de zero zile nu poate fi impus decât în situațiile enumerate limitativ la articolul 7 alineatul (4) din directivă. Conseil pare să găsească confirmarea în Hotărârea din 28 aprilie 2011, El Dridi (C-61/11 PPU,

EU:C:2011:268, punctele 36, 37 și 51) și Hotărârea din 3 martie 2022, Subdelegación del Gobierno en Pontevedra (Amendă în caz de ședere ilegală) (C-409/20, EU:C:2022:148, punctul 57).

- 31 Pentru a se pronunța în prezenta cauză, Conseil du contentieux des étrangers consideră, prin urmare, că este necesară pronunțarea Curții de Justiție cu privire la cea de a doua întrebare enunțată mai jos.
- 32 În continuare, Conseil du contentieux des étrangers arată că legiuitorul belgian nu a utilizat posibilitatea lăsată statelor membre de articolul 7 alineatul (1) din Directiva privind returnarea de a nu stabili un termen decât la cererea resortisantului în cauză și că, în dreptul belgian, Conseil du contentieux des étrangers nu are competența de a stabili el însuși un termen în care resortisantul unei țări terțe trebuie să părăsească teritoriul și nici de a adopta el însuși o nouă decizie de returnare.
- 33 În consecință, cu titlu subsidiar, în cazul unui răspuns negativ la a doua întrebare, Conseil du contentieux des étrangers ridică problema domeniului de aplicare și a forței executorii ale unei decizii de returnare, în sensul articolului 3 punctul 4 din Directiva 2008/115, care ar fi lipsită de componenta sa referitoare la termen.

5. Întrebările preliminare:

- 34 Conseil du contentieux adresează următoarele întrebări:
- 1) Dispozițiile articolului 7 alineatul (4), ale articolului 8 alineatele (1) și (2) și ale articolului 11 alineatul (1) din Directiva 2008/115, coroborate sau separat, în lumina articolului 13 din Directiva 2008/115 și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că se opun ca neacordarea unui termen pentru plecarea voluntară să fie considerată o simplă măsură de punere în aplicare care nu modifică situația juridică a resortisantului străin în cauză, din moment ce acordarea sau neacordarea unui termen pentru plecarea voluntară nu afectează cu nimic prima constatare a șederii ilegale pe teritoriu?
- De altfel, dreptul la o cale de atac efectivă, garantat de articolul 13 din Directiva 2008/115 și de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, implică posibilitatea de a contesta, în cadrul căii de atac împotriva deciziei de returnare, legalitatea unei decizii de a nu acorda un termen pentru plecarea voluntară dacă, în caz contrar, legalitatea temeiului juridic al interdicției de intrare nu mai poate fi contestată în mod util?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, termenii „prevede un termen adecvat” de la articolul 7 alineatul (1) și „și [...] obligația de returnare” de la articolul 3 punctul 4 din Directiva 2008/115 trebuie interpretați în sensul că o dispoziție privind termenul [sau, în orice caz, neacordarea unui termen] în cadrul obligației de plecare constituie un element esențial al unei decizii de returnare,

astfel încât, în cazul constatării unei ilegalități în ceea ce privește acest termen, decizia de returnare devine caducă în totalitate și trebuie emisă o nouă decizie de returnare?

În cazul în care Curtea consideră că refuzul de a acorda un termen nu este un element esențial al deciziei de returnare și în ipoteza în care statul membru în cauză nu a făcut uz, în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Directiva 2008/115, de posibilitatea de a stabili un termen numai pe baza unei cereri din partea resortisantului în cauză, ce domeniu de aplicare și ce forță executorie ar avea o decizie de returnare, în sensul articolului 3 punctul 4 din Directiva 2008/115, care ar fi lipsită de componenta sa privind termenul?

- 35 Conseil du contentieux des étrangers subliniază că a adresat întrebări preliminare similare referitoare la termenul de plecare voluntară pentru un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală prin Hotărârea nr. 295 507 din 16 octombrie 2023 (cauza înregistrată în registrul Curții de Justiție cu numărul C-636/23). Acesta solicită Curții de Justiție să soluționeze cele două cauze împreună.

DOCUMENT DELIBERÉ